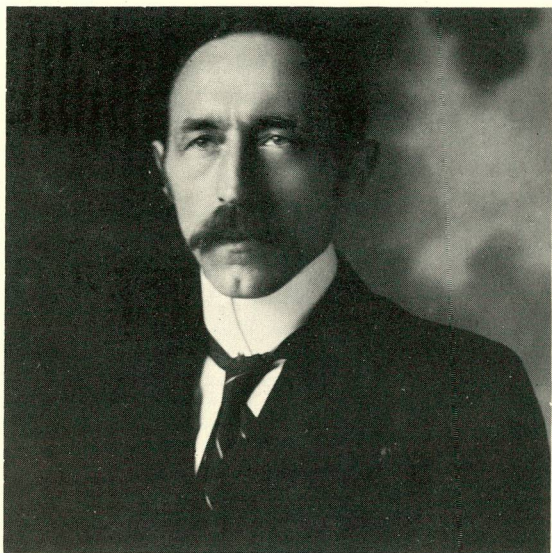

DECKER, Jozuë de, leraar en hoogleraar in de klassieke filologie (Zeveren-bij-Deinze 30 augustus 1879 - 's-Gravenhage 25 november 1953).

De Decker, wiens vader schoolhoofd was, studeerde aan het atheneum en de universiteit te Gent, waar hij het doctoraat in de klassieke filologie behaalde, en daarna te Berlijn en Parijs. Vervolgens werd hij leraar aan het atheneum te St.-Gillis en medewerker van het Institut Solvay;

hij ging op in zijn wetenschappelijke arbeid, terwijl hij veel publiceerde over Latijnse letterkunde en Romeinse geschiedenis, zodat hij al spoedig op de nominatie stond voor een professoraat te Gent.

In zijn studententijd had hij zich in 't Zal wel gaan doen kennen als overtuigd Vlaamsgezind. Zijn aangeboren bescheidenheid weerhield hem zich in de V.B. van vóór 1914 op de voorgrond te plaatsen, doch daarna werd hij een van de hoofdfiguren van het activisme. Met P. Tack en de Duitse prof. von Dyck vormde hij de kleine commissie die de heropening van de Nederlandstalige Gentse universiteit in 1916 heeft voorbereid; hij werd er benoemd tot hoogleraar in de klassieke filologie. Als lid van de Raad van Vlaanderen speelde hij een belangrijke rol bij de opbouw van de bestuurlijke scheiding; hij toonde zich een harde werker die weinig aan de weg timmerde; in zijn omgang met de Duitsers wist hij ontzag in te boezemen.

In de eerste Raad (1917) werd hij lid van het bestuur en verscheidene commissies. In de tweede Raad (1918) werd hij lid van de Commissie van Gevolmachtigden en eind september voorzitter van de Commissie van Zaakgelastigden. Na de ineenstorting in november 1918 werd hij voorzitter van het Vlaamsch Comité te 's-Gravenhage. In de herfst van 1919 werd hij benoemd tot leraar aan het Lyceum te Amsterdam; naast dit leraarschap werd hij docent aan de Amsterdamse universiteit. Hij bleef zeer actief in de V.B. Van september 1919

tot eind '20 gaf hij een te 's-Gravenhage gedrukt orgaan uit, dat eerst half-maandelijks onder de naam Vlaanderen en daarna maandelijks onder andere namen verscheen. In mei 1922 stichtte hij met priester Rob. de Smet het weekblad Vlaanderen, waarvan hij tien jaren de leiding heeft gehad en waarin hij hardnekkig strijd heeft gevoerd tegen het neobelgicisme van de gematigde Vlaams-nationalisten. De Decker kwam op voor een integraal Groot-Neerlandisme zonder binding aan de sociale leer. Na 1933 is hij niet meegegaan met de autoritaire oriëntering in het Vlaams-nationalisme. Hij werd ook bestuurslid van de Dietsche Bond en van de Amsterdamse afdeling van het Algemeen Nederlands Verbond. In de jaren dertig verkreeg hij het Nederlands staatsburgerschap. In de Tweede Wereldoorlog bleef hij afzijdig. Toen de joodse prof. Cohen, met wie hij als docent samenwerkte, door de Duitsers werd ontslagen, heeft hij zich in overleg met Cohen tot diens opvolger laten benoemen. Na de oorlog werd hij uit de universiteit weggezuiverd, nadat hij als leraar aan het lyceum de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt.

De Decker, die steeds een zwak gestel heeft gehad en in 1950 weduwnaar was geworden, stierf eenzaam, na een langdurig verblijf in een Haags sanatorium.

LITERATUUR: A. de Bruyne, *Prof. Josué De Decker (1878-1953)*, in *Het Spoor*, jg. 1, nr. 2 (1954, p. 98-109).

HENDRIK D. MOMMAERTS